

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă

Judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Liliana Catan și Iurie Diaconu,

juducând în ședință, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate de avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Josu Nicolae și de ultimul, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, în cauza penală, în privința lui

Josu Nicolae Vasile, născut la 19 decembrie 1991, originar și domiciliat în s. Cigârleni, r-ul Ialoveni.

Termenul examinării cauzei:

1. *Instanța de fond de la 16.10.2015 pînă la 20.01.2016;*

2. *Instanța de apel de la 12.02.2016 pînă la 10.03.2016;*

3. *Instanța de recurs de la 13.05.2016 pînă la 19.07.2016.*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursurilor ordinare în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni, din 20 ianuarie 2016, Josu Nicolae a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e) și j) Cod penal, la 17 ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Josu Nicolae, fiind în stare de ebrietate alcoolică, la 16 iulie 2015, aproximativ la orele 22:00, intrînd în casa sa din s. Cigârleni, r-nul Ialoveni, unde se afla Bivol Vasile, i-a aplicat ultimului câteva lovituri cu pumnii, apoi l-a scos afară din domiciliu și din motivul că Bivol Vasile intenționa să întrețină un raport sexual cu mama lui Josu Maria, aflîndu-se pe pragul casei la înălțimea de 1,60 metri (8 scări) l-a aruncat pe Bivol Vasile în ograda în fața casei. Continuîndu-si acțiunile sale criminale, folosindu-se de starea de neputință a lui Bivol Vasile, care era în stare de ebrietate gravă, și ca urmare a leziunilor corporale primite fapt confirmat prin raportul de expertiza medico-legală, i-a mai aplicat acestuia cu pumnii și picioarele multiple lovituri peste diferite părți ale corpului, lasîndu-l pe Bivol Vasile la pămînt fără cunoștință.

Tot atunci și tot acolo, continuîndu-si acțiunile sale criminale Josu Nicolae, tîrîndu-l de umeri l-a scos din ograda gospodăriei sale pe Bivol Vasile, care în acel moment se afla fără cunoștință, aproximativ la o distanță de 50 m, unde în strada cu ajutorul unei pietre premeditat cu scop de al omorî, folosindu-se de starea de neputință a lui Bivol Vasile și cu o cruzime deosebită i-a aplicat ultimului multiple lovituri în regiunea capului, care în urma leziunilor corporale primite a decedat pe loc.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Josu Nicolae și ultimul, au declarat apeluri, prin care au solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatului să-i fie

recalificată acțiunea din art. 145 în art. 146 Cod penal. Apelanții au invocat că, instanța de judecată nu a luat în considerație faptul că, Josu N. a recunoscut vina și că și-a apărat mama de la un eventual viol de către V.Bivol. Totodată, instanța de judecată la stabilirea pedepsei nu a luat în considerație că inculpatul a recunoscut vina în cele incriminate, se căiește sincer de cele comise, a cooperat activ cu organele de urmărire penală, este caracterizat pozitiv la locul de trai.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile inculpatului Josu Nicolae și apărătorului acestuia, Serghei Postică, cu menținerea sentinței.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, este corectă încadrarea acțiunilor inculpatului Josu Nicolae în dispoziția art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 145 Cod penal, îl formează relațiile sociale cu privire la viața persoanei.

Din punctul de vedere al *laturii subiective*, infracțiunea prevăzută la art. 145 Cod penal, este săvârșită cu intenție directă sau indirectă. În general, intenția de a săvârși omorul se poate deduce din următoarele împrejurări de fapt: folosirea unor mijloace apte de a produce moartea; locul sau regiunea corporala unde s-au aplicat loviturile ori asupra căreia s-a acționat; numărul intensitatea și repetabilitatea loviturilor ori a altor acte de violență exercitate asupra victimei; perseverența făptuitorului în exercitarea violențelor; natura relațiilor dintre făptuitor și victima anterioare săvârșite faptei; atitudinea făptuitorului după săvârșirea faptei; locul și timpul săvârșirii infracțiunii; particularitățile victimei; nivelul de instruire, experiența de viață. cunoștințele profesionale, aptitudinile făptuitorului etc.

La încadrarea juridică a acțiunilor criminale ale inculpatului Josu Nicolae instanța de judecată a ținut cont de faptul că, la înaintarea ordonanței de punere sub învinuire în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e) și j) Cod penal, învinuitul Josu Nicolae a declarat că învinuirea îi este clară, vina în comiterea infracțiunii o recunoaște parțial și anume că l-a bătut pe Bivol Vasile, aplicându-i lovituri cu mâinile și picioarele peste diferite părți ale corpului, că l-a aruncat de pe scări de la înălțime aproximativ 2 metri, după care, fiind în stare de soc, l-a scos, târându-l de subțiori din ograda gospodăriei lui, unde în strada la o distanță de 20-50 m a văzut ca Bivol Vasile respira, gândindu-se ca își va reveni, lasându-l în strada fără cunoștință. Menționează faptul că lovituri peste diferite părți ale corpului sau la cap cu sapa, piatra sau alte obiecte n-a aplicat. La fel, declară ca în acea zi se afla în stare de ebrietate alcoolică și nu-și dădea seama de acțiunile sale, înșă dacă era treaz nu se întîmpla lucrul dat. De cele comise se căiește și îi pare rău (f.d. 153).

Referitor la solicitarea apărătorului ca acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în dispoziția art. 146 Cod penal — omor în stare de afect, instanța de apel a respins aceasta din următoarele considerente: inculpatul era în stare de ebrietate alcoolică circumstanța care se va exclude în corelație cu stare de afect, acțiunile lui V. Bivol nu erau exprimate prin pericol de deosebită valoare după gravitate pentru M. Josu, venind în ajutorul mamei sale N. Josu deși a reușit să scoată afara pe V. Bivol fără careva necesitate în mod intenționat la aruncat de pe prag și deși conflictul se consumaseră ori după aceasta a trecut un anumit timp, el a coborât în ograda unde fără a avea necesitate a continuat să aplica violența față de partea vătămată care de fapt era immobilizată. Înțelegând și văzând că V. Bivol nu opune careva rezistență și

profitînd de stare de neputință evidentă a victimei datorită faptului aflării în inconștiența, dorind a-și duce intențiile criminale la bun sfîrșit la tîrît în drum pe o distanța de 30-50 m., avînd timp suficient de a se resemna și înceta faptele infracționale, continuînd acțiunile criminale unde cu o deosebită cruzime i-a aplicat mai multe lovituri cu o piatră la cap, astfel în mod intenționat l-a lipsit de viață.

Astfel, ținînd cont de faptul că intenția de omucidere a fost realizată în trei etape diferite prin care inițial conflictul a fost epuizat prin scoaterea lui V. Bivol din casa, acțiuni care după un anumit timp au fost reluate în ograda și care sau finalizat în strada la o distanță semnificativă de la casa lui N. Josu, fapte ce nu pot fi catalogate ca stare de afect survenit în mod subit, aceste acțiuni perfect se încadrează în omor intenționat.

Instanța de apel, analizând declarațiile inculpatului Josu Nicolae date atît în cadrul urmăririi penale cît și în cadrul ședințelor de judecată și a martorului Josu Maria, mama inculpatului, date în cadrul urmăririi penale cît și în cadrul cercetării judecătorești și studiind materialele dosarului în cauză, s-a stabilit că partea vătămata Bivol Vasile n-a provocat acte de violență și insulte grave ori alte acte ilegale sau morale față de inculpat sau față de Josu Maria. Astfel din materialele dosarului penal în cauza s-a stabilit cu certitudine, ca omorul lui Bivol Vasile nu a fost comis în stare de afect, deoarece starea emoțională a psihicului inculpatului a depășit limitele normalității. Cu atît mai mult, ca inculpatul la urmărirea penală a declarat că în acea zi se afla în stare de ebrietate alcoolică și nu-și dădea seama de acțiunile sale, însa dacă era treaz nu se întîmpla lucrul dat în ședința instanței de fond și în cea de apel, s-a stabilit că aplicarea loviturilor s-a început spontan, dar au decurs într-o durată de timp și s-a terminat în drum, la distanța de 50 m de la casa familiei Josu, aplicându-i ultimului cu o piatră lovituri peste cap. De asemenea, numărul de lovituri, densitatea lor, forța lor și durată aplicării lor stabilite în rapoartele de expertiza medico-legală s-a stabilit cu certitudine că perioada aplicării lor nu a fost de scurtă durată și spontană.

Astfel, din cele relatate, premeditarea, profitarea de starea de neputință a victimei și cruzimea deosebită, este dovedită prin probe pertinente și concludente și instanța de apel a ajuns la concluzia că prin acțiunile intenționate lui Josu Vasile a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. a), e) și j) Cod penal, adică omorul unei persoane săvîrșită cu premeditare, cu o deosebită cruzime, profitînd de starea de neputință a victimei și instanța corect a încadrat acțiunile lui în dispoziția acestei norme.

Totodată, în urma celor expuse, instanța de apel a respins argumentul apărătorului, precum că încă de la etapa urmăririi penale, acuzatorul de stat intenționat a calificat acțiunile inculpatului în dispoziția art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal, pentru ca ultimul să nu recunoască vina și în acest sens pentru a împiedica examinarea cauzei într-o procedură simplificată, în baza art. 364/1 Cod de procedură penală, deoarece acțiunile lui corect se încadrează în dispoziția articolului dat, ori inculpatul putea solicita examinarea cauzei în baza probelor administrate la urmărirea penală indiferent de învinuirea care i s-a adus.

La stabilirea măsurii de pedeapsă instanța de apel va solicita prevederile art. 61, 75-78 Cod penal, ținînd cont de gravitatea infracțiunilor comise, circumstanțele atenuante și agravante, personalitatea celui vinovat.

Inculpatul a săvârșit o infracțiune care se califica ca excepțional de gravă pentru care legea prevede pedeapsa sub forma de închisoare pe un termen de la 15 la 20 ani sau cu detenție pe viață.

Potrivit art. 75 alin. (2) Cod penal, o pedeapsa mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Careva circumstanțe atenuante și agravante în privința inculpatului Josu Nicolae, instanța nu a reținut, la locul de trai se caracterizează satisfăcător. Anterior nu a fost judecat și nu dispune de antecedente penale.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit pedeapsa inculpatului sub forma de închisoare pe un termen de 17 ani, cu executarea în penitenciar de tip închis, ca fiind una rezonabilă, echitabilă și pe măsură să atingă scopul urmărit de pedeapsa penală.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, au atacat cu recurs:

- inculpatul Josu Nicolae, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu transmiterea cauzei penale la rejudecare în altă instanță de apel, motivînd că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și infracțiunea a fost săvârșită în stare de afect;

- avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Josu Nicolae, făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12), 16) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu transmiterea cauzei penale la rejudecare de către aceeași instanță de apel. Recurentul invocă aceleași motive indicate în apel (pct. 3).

5.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate de avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Josu Nicolae și de ultimul, solicitînd respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece în recursuri se invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, motive ce nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Totodată, recurenții nu indică concrete erori de drept.

6. Judecînd recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit face următoarele concluzii.

Conform art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12), 16) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, cînd faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, cînd norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se reține că, împrejurările menționate în partea descriptivă a sentinței instanței de fond și deciziei instanței de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4.1. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată

inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale lui în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e), j) Cod penal, ca omorul unei persoane cu premeditate, profitînd de starea de neputință cunoscută sau evidentă a victimei, săvîrșit cu o deosebită cruzime, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar și apreciate de instanța de fond și de apel.

Potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, recursurile ordinare sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de judecată au estimat circumstanțele cauzei.

În acest sens este de menționat că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel doar privind aprecierea sau reevaluarea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propun avocatul și inculpatul, este o competență legală a acestor instanțe care, nefiind temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrînd cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătînd în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărîrea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Totodată, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, avocatul nu a invocat în ședința instanței de apel probe noi și nu a solicitat audierea persoanelor interogate în prima instanță, inclusiv cele la care se referă în recurs, în conformitate cu prescripțiile din art. 413 alin. (4) și 414 alin. (3) Cod de procedură penală, astfel încît instanța de apel întemeiat a respins demersul apărării în sensul vizat (pct. 3.-5. din decizie). Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în actul procedural vizat sunt prezumate a fi veridice.

Referitor la dezacordul recurenților privind semnele calificative „profitînd de starea de neputință sau evidentă a victimei” și „deosebită cruzime”, Colegiul penal lărgit menționează că, atît instanța de fond cît și instanța de apel corect au calificat acțiunile inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal, ori potrivit declarațiilor inculpatului, după ce victima a fost scoasă din casă și aruncată de pe scări în curte, ultimul din cauza leziunilor provocate și a stării de ebrietate avansate confirmată prin raportul de constatare medico-legală nr. 1541 din 17 iulie 2015 - 23 septembrie 2015, prin care s-a stabilit că la cercetarea toxico - narcologică în sîngele

lui Bivol Vasile s-a depistat 3,31% de alcool etilic, nu a mai opus careva rezistență, fapt ce denotă starea de neputință evidentă a victimei.

De asemenea, conform pct.5.9 al Hotărîrii Plenului CSJ nr. 11 din 24.12.2012 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor (art. 145- 148 CP al RM)”, cruzimea deosebită demonstrează intenția făptuitorului de a-i cauza victimei suferințe - de ordin fizic sau psihic - care sunt intense, inutile și prelungite în timp. Cauzarea unor plăgi multiple (cînd există probe suficiente care dovedesc intenția de a comite omorul cu deosebită cruzime) demonstrează manifestarea cruzimii deosebite la săvîrșirea omorului.

Potrivit rapoartelor de expertiză medico-legală (f.d. 54-,60) decesul lui Bivol Vasile a survenit în rezultatul traumei cranio-cerebrale deschise: edem postraumatic, echimoze, plăgi contuze în regiunea feței și părții piloase a capului, plăgi zdrobite pe față, cu revărsate sanguine în moi adiacente și țesuturile epicraniene, fractură deschisă bolții, craniului, lezarea durei mater, cu revărsate sangvine subarahnoidiene, intarcerebrale focare de contuzie și delacerare cerebrală, care au fost produse prin acțiune traumatică a unui obiect contodent dur cu suprafața de impact liniară și îngustă, posibil în circumstanțele indicate, au prezentat pericol pentru viață, sunt în legătură cauzală directă cu survenirea decesului și în comun se califică ca vătămare gravă.

Astfel, Colegiul penal lărgit menționează că,acțiunile inculpatului corect au fost calificate ca în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal, ca omorul unei persoane profitînd de starea de neputință cunoscută sau evidentă a victimei, săvîrșit cu o deosebită cruzime.

Prin urmare, instanțele de fond și de apel, în raport cu motivele invocate în recursul ordinar, nu au comis erori de drept și de fapt, decizia instanței de apel conține motive clare și legale pe care se întemeiază, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal, iar recursurile ordinare sunt neîntemeiate în aspectul vizat.

Cu referire la condamnarea inculpatului și în baza lit. a) din alin. (2) art. 145 Cod penal, Colegiul penal lărgit menționează că, omorul urmează a fi calificat ca săvîrșit cu premeditate, dacă a fost plănuțit din timp, dacă făptuitorul a conștientizat nu doar acțiunile pe care trebuie să le îndeplinească, dar și rezultatul final al acestora.

Potrivit jurisprudenței naționale, omorul săvîrșit cu premeditare presupune întrunirea concomitentă a trei condiții:

1) trecerea unui interval de timp din momentul luării hotărîrii de a săvîrși omorul și pînă la momentul executării infracțiunii;

2) în acest interval de timp, făptuitorul trebuie să mediteze, să-și concentreze forțele sale psihice în vederea asigurării reușitei acțiunii sale;

3) în acest interval de timp, făptuitorul trebuie să treacă la săvîrșirea unor acte de pregătire de natură să întărească hotărîrea luată și să asigure realizarea ei.

Referitor la *prima condiție* de acest gen, pentru a considera omorul ca fiind săvîrșit cu premeditare, este necesar să se constate că luarea hotărîrii de a săvîrși omorul a premers (a precedat) cu o anumită perioadă de timp săvîrșirea faptei.

Durata acestui interval de timp nu este fixă și nici nu poate fi dinainte stabilită.

În fiecare caz, instanța de judecată va constata dacă această condiție este sau nu îndeplinită, ținînd seama de împrejurările concrete ale cauzei și, îndeosebi, de

particularitățile subiective ale făptuitorului, deoarece, în funcție de aceste particularități, o persoană poate avea nevoie de un interval mai mare de timp pentru a chibzui, pe când o altă persoană poate chibzui cu multă eficiență chiar într-un interval de timp mai scurt.

Cît privește cea de-a *doua condiție* de realizare a premeditării, aceasta presupune, în esență, că hotărîrea infracțională este luată după un prealabil examen comparativ al motivelor pozitive și negative, precum și al rezultatelor ilicite dorite și nedorite de subiect.

Premeditarea nu trebuie echivalată cu intenția premeditată. Pentru a exista premeditare nu este suficient ca făptuitorul să fi luat pur și simplu mai dinainte hotărîrea de a omorî.

În acest caz, vom avea o intenție premeditată care nu poate conta, de una singură, la calificarea faptei de omor conform art.145 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Existența agravantei prevăzute de această normă presupune prezența unui complex de condiții de realizare a premeditării (enunțate mai sus), care privesc atât latura subiectivă, cît și latura obiectivă a infracțiunii.

Cu privire la cea de-a *treia condiție* de realizare a premeditării, este necesar a consemna că pregătirea de infracțiune este o etapă indispensabilă a activității infracționale, în ipoteza infracțiunii prevăzute la art.145 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Premeditarea nu poate exista, dacă decizia infracțională nu se exteriorizează prin acte pregătitoare, de natură nu doar psihică, dar și materială, obiectivizată.

Premeditarea nu poate fi reținută, dacă făptuitorul a dispus de un timp suficient, dar nu a întreprins nici un act de pregătire a omorului (pct. 5.1. din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 24.12.2012, cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvîrșite prin omor).

În speță, aceste condiții ce ar presupune că inculpatul a săvîrșit omorul cu premeditate lipsesc, astfel soluțiile instanțelor de fond și de apel privind prezența premeditării în acțiunile inculpatului sunt incorecte. Or, în cadrul cercetării judecătorești acuzarea nu a prezentat probe care ar dovedi că inculpatul a acționat cu premeditare, adică în circumstanțele celor trei condiții concomitente regăsite în jurisprudența enunțată supra.

Rezultă, că instanța de fond și de apel neîntemeiat au încadrat acțiunile lui Josu Nicolae și în baza lit. a) din art. 145 alin. (2) Cod penal, acest calificativ agravant urmînd a fi exclus din învinuirea inculpatului pe motiv că nu s-a confirmat. Or, potrivit art. 8 alin. (3), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, învinuirea și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează în favoarea inculpatului.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs admite recursurile, casează parțial hotărîrea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre, dacă nu se agravează situația condamnatului. Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanța de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, se impune soluția casării parțiale a hotărîrilor contestate, cu pronunțarea unei noi hotărîri de condamnare a inculpatului doar în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal.

Cît privește argumentele recurențelor precum că omorul a fost săvîrșit în stare afect, Colegiul penal le va respinge ca nefondare, ori concluzia instanței de apel

precum că inculpatul nu a săvârșit omorul în stare de afect, este justă și întemeiată, deoarece s-a stabilit cu certitudine că inculpatul este responsabil și a acționat cu intenție directă, îndreptată la lipsirea persoanei de viață, iar provocările victimei precum că a încercat să o violeze pe M. Josu nu au produs urmări grave pentru inculpat și nu au putut să-l aducă pe acesta în stare de afect. Mai mult, inculpatul a declarat că în acea zi se afla în stare de ebrietate alcoolică și nu-și dădea seama de acțiunile sale, iar dacă ar fi fost treaz nu se întâmpla cazul dat, fapt ce exclude starea de afect.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de recurs ține cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal și de circumstanțele stabilite în această latură de către instanțele de fond și de apel.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursurile ordinare declarate de către avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Josu Nicolae și de ultimul, casează parțial sentința Judecătoriei Ialoveni din 20 ianuarie 2016 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, în cauza penală în privința lui *Josu Nicolae Vasile*, în latura penală, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, potrivit căreia:

Josu Nicolae Vasile se recunoaște vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa de 16 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În rest se mențin dispozițiile deciziei contestate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțat integral la 16 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Ion Guzun

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu